

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Consid. IV. die Mercurij. Pœna Damni Infinita, Summi doloris, debita
Peccato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

& non sustinebis eum qui te uno nititur? non ita fiat unquam: Ego in te spero, & scio quia non confundar; dum exspecto, ut glorificem misericordiam tuam cum Sanctis tuis in celo, etsi toties promeritus sum experiri rigorem Justitiæ tuæ cum aliis Reprobis in Inferno. Et quia par non est, ut mei unius memor sim, rogo te etiam pro omnibus Christianis fratribus meis, & tibi non minus omnes Peccatores, quam Animam meam commendo. Claude obsecro gratiã tuã abyssum illam, quam ipsi culpis suis semper magis dilatant: illumina mentes eorum, ut cognoscant, quò tandem ducat perversa vita ipsorum: & da illis robur ita sese emendandi, ut servientes tibi in hac vita mereantur semper te frui in beata æternitate. Amen.

Consideratio IV.

Pro die Mercurij.

De Poena Damni.

Jactura infinita.

- I. **C**onsidera ingentem jacturam, quam facit Anima damnata, amittendo DEUM pro omni ævo, & cum ipso amittendo omnia illa gaudia, quæ sperare poterat ex possessione ejus. Quis unquam dignè explicabit, quid sit, in æternum privatum esse summo Bono? Discere de hoc possumus, quod S. Augustinus dixit de Beatitudine: *Acquiri potest, estimari non potest.* Ita è diverso etiam

etiam pœna Damni sentiri potest, explicari non potest, non à Reprobis modò, sed ne à Beatis quidem. Hæc pœna re ipsa est Infernus ipsius Inferni, & in ipsa consistit essentia Damnationis, ut S. Thomas docet. *Damnatio ultima consistit in hoc, quòd intellectus hominis totaliter divino lumine privetur, & affectus à divina Bonitate obstinatè averatur. Opusc. 2. c. 147.* Estque idcirco pœna infinita, sic ut si millies ac millies duplicaretur incendium ignis illius devorantis, tormentum tamen istud nunquam æquaret. *Si mille quis ponat gehennas, nihil tale dicturus est, quale à beata illius gloria honore repellit. Chrys. hom. 24. in c. 7. Matth.* Eâ omnino ratione, quâ si millies millièsque geminarentur omnia alia cœlestis patriæ oblectamenta, nullo modo æquarent illud gaudium, quod in DEO facie ad faciem videndo consistit. Idcirco sicut DEUS non est bonum, quod nos mente complecti possimus, sed bonum omni nostra cogitatione infinities majus, ita malum amissionis DEI non est ejusmodi, quod concipere in hac mortali vita possimus, sed omni nostra cognitione infinities majus: malum, cujus author proximus DEUS ipse est; malum, ut sic dicam, ordinis divini, malum quod DEUS per modum pœnæ ipse constituit. *Est & turpium pœna DEUS*, ait S. Bernardus *l. 5. de Consid. c. 32.* Quo vult indicare; quòd sicut DEUS est suprema Beatitudo Electorum in cælo, ita sit futurus suprema pœna Damnatorum in abyssu. Tunc fiet illud terribile divortium, tunc stabilietur æterna illa inimicitia, perpetua illa oppositio inter creaturam & Creatorem. *Vos non populus meus, & ego non ero vester. Os. 2.* Creatura non erit amplius Creatoris, quantum ad participandum ab eo ullum genus solatij: Creator non erit amplius creaturæ, quantum ad accipiendum ab eo

D

ullum

ullum genus protectionis. Creatura odio habebit, detestabitur, execrabitur DEUM in æternum, quin ab eo possit recedere: & Creator abhorrebit, abjiciet à sese æternam creaturam, semper tamen illi conjunctus ad eam cruciandam & puniendam. O separationem! ô conjunctionem! utramque sine comparatione doloriferam: & tamen non timent Peccatores! Officium Judicis Leges appellant, *Authoritatis formidabile ministerium; apud Cresol. in Mystog.* quia octo genera pœnarum contra Reos decernere potest; & non timetur ille DEUS, qui postquam sceleratis innumerabiles pœnas decrevit, se ipsum facit eorundem supplicium. *Quis non timebit te, ô Rex gentium? Jer. 10. v. 7.*

Factura summi doloris.

- I. **C**onsidera, Peccatores nunc parvi facere istam summi Boni jacturam; cum enim omnia sensibus metiri consueverint, non capiunt illud malum, quod sensibus non percipitur. Præterquam quod cum ipsis volupe sit vivere procul à DEO, non intelligunt, quodnam tormentum sit, æternum esse ab eo separatum. Sed in hoc suo judicio, ut in multis aliis, planè se stultos demonstrant. In hac siquidem vita non habemus, nisi cognitionem valde obscuram infinitæ felicitatis, quæ est, frui DEO: cum Dammati è diverso habituri sint pro suo tormento apprehensionem vivacissimam tanti boni; & cum semper iis obversaturum sit, quod suâ culpâ illud perdidierint, rabie & desperatione confumentur. Falco quamdiu prædam non videt, non se movet: at ubi eam viderit, ô quanto se impetu vibrat, & conatur rumpere vincula, quibus impeditur,

tur, quo minùs illam assequatur! Præterea hac in vita Anima corporis mole premitur, in eaque detinetur tanquam ignis sub cinere in statu naturali. At expedita membris, tanquam ignis in cuniculo incensus, est in statu violento; & idcirco sicut ille strages & ruinas edit, ut erumpat ex suo illo carcere, sic ista ad jungendum se suo centro, quod est DEUS, *DEUS cordis mei.* Et quia eodem ipso tempore à DEO repellitur tanquam indigna, explicari non potest, quantum illa in se dolorem experiatur, coacta perpetuò hæ-
 rere extra suum locum. Os aliquod extra suam juncturam cruciarum affert non explicabilem: cogita igitur omnia illa ducenta & plura ossa, quibus humani corporis moles firmatur, loco suo mota esse: quis explicet, quantum ea res corpori molestiæ afferat? Et tamen hoc non nisi somnium est in comparatione afflictionis, quam sentit Anima ex eo, quòd sit procul à suo fine, qui est DEUS: quanto enim superior corpore est anima, tanto necesse est ejus dolores, corporis doloribus esse acerbiores. Quodsi dolor effectus est divisionis, certum est, quanto arctior erat conjunctio, tanto etiam acerbior fore separationem: cum ergo motus animæ ad DEUM, in quantum hic est suprema felicitas Animæ rationalis (*S. Th. 1. 2. q. 9. a. 4. ad 2.*) sit motus naturalis, necessariò consequens est, ab illo, ad quod toto naturæ suæ pondere & impetu fertur, & contrariâ vi, & pro omni tempore separari, futurum tormentum omni comparatione majùs, & duplici ratione infinitum; & propter bonum, quo privat, quod est divinum, & propter tempus, quo pergit eam privare, quod est æternum. Quid dicet proinde infelix Peccator cum audire contigerit fulmen illud horrendum fatalis sententiæ? *Discede à me maledicte in ignem æternum.* Discede maledicte

per omne ævum à me DEO tuo, ut habites cum inimicis tuis in igne sempiterno. Scimus non semel Matrem redactam in servitutem, dum à filio suo avulsa est, sororem dum à sorore, doloris vehementiâ mortuas concidisse; quam ergo mortem sentiet Anima avulsa à DEO per omnem æternitatem? Sentiet mortem, non illam quæ est finis omnium dolorum; sed illam, quæ est initium dolorum, qui durabunt in æternum.

Debita Peccato.

III. **C**onsidera, hanc amarissimam separationem, hanc iacturam infinitam peccato justè esse debitam; cum ipsa iterum in Universo redigat in ordinem, quod culpa perturbaverat. In peccato siquidem duplex malitia intervenit; una est; tergum obvertere Bono increato, nihili ducendo divinam ejus voluntatem, & parvipendendo divinam amicitiam. Altera est, vultum obvertere bono creato; in illo reponendo suum finem, & suam quietem. *Duo mala fecit populus meus, ait Dominus, me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, ecce aversionem à DEO, foderunt sibi cisternas dissipatas. Jer. 2. v. 13.* En conversionem ad creaturam; & in hac duplici malitia consistit malum culpæ lethalis. Utrique huic ordinis perturbationi medetur divina Justitia in Inferno, ubi conversionem ad creaturam punit operâ ipsarum creaturarum; hoc est, operâ ignis, tenebrarum, fœtoris, carceris, Dæmonum, poenâ sensûs; & punit aversionem à DEO, privando ipso DEO per poenam Damni. Ex quo consequens est, quòd, cum sine comparatione major sit prima malitia aversionis à summo Bono, quàm sit secunda, quarentis suam voluptatem in
repus

rebus vetitis, necessariò etiam pœna Damni, quæ respon-
det primæ malitiæ, absque comparatione major sit pœnâ
sensûs, quæ responderet secundæ. Quin imò consequens
est, ut cum aversio à DEO sit injuria quodammodo infini-
ta illata Creatori, pœna quoque Damni illi debita sit quo-
dammodo infinita miseria creaturæ perduellis & damnatæ.
Et quia creatura secundum naturam suam capax non est
tantæ pœnæ, quantam meretur hæc injuria DEO per aver-
sionem ab ipso illata, idcirco divina Justitia suâ virtute sup-
plebit, efficiendo, ut mens Damnati vivacissimè apprehen-
dat malum suum, quod semper illi obversetur, quia
vel ad momentum aliò possit se avertere. *Evigilabunt in
opprobrium, ut videant semper. Dan. 12.* Adjuvando hanc
cognitionem infelicissimam, ut summè miseri sint, lumi-
ne quodam pœnali, haud aliter ac lumine quodam gloriæ
idemmet DEUS adjuvat mentes Beatorum in cælo, ut sum-
mè felices evadant. Et hoc nititur diversitas pœnæ, quam
sentient Peccatores ex amisso DEO. Nam etsi illum om-
nes æqualiter perdituri sint, nihilominus illi, qui pluri-
am culpæ rei sunt, pluribus etiam capitibus illo priva-
ti manebunt; facièrque divina Justitia, ut ipsi tanto ma-
gis & melius hanc privationem cognoscant, & tanto acer-
biorem cruciatum experiantur. Hinc observo, quàm pe-
nitus insaniant, qui dum culpas culpis cumulant, se subin-
de solantur liberè pronuntiando: Perinde est damnari ob
unam, quàm ob centum noxas admittas. Infelices! Ita
vestri misereatur DEUS, ne præcipites in illam abyssum abe-
atis; quàm bellè, si secus accidat, observabitis vestro malo
inter utrosque discrimen. Qui ob unum peccatum admif-
sum damnatur, unum Infernum patitur tam pœnæ sensûs,
quàm pœnæ damni, respondentium illi culpæ; qui ob cen-

tum peccata damnatur, totidem quasi Infernos patitur, pœnâ utriusque generis respondente mensuræ peccatorum, & perinde habet, ac si tot vicibus damnatus esset, quot sunt tituli, ob quos est damnatus. Si igitur nos discrimen facimus inter eos, qui sanguinem mittunt ex eo quòd scalpello obruiore aut acutiore aperta sit vena, quòd manu chirurgi aut leuiore, aut grauiore vulnerati sint, qui tandem fieri potest, ut eò veniamus insanix, ut non discernamus inter unam alterâmq; æternitatem pœnarum, quas excogitavit Sapiencia DEI irati suo inimico? Non miror equidem si plus quàm trecenties Sacer Codex Peccatores stultos appellat: digni enim sunt tali nomenclaturâ: & si stulti alij funibus ligantur, ipsi catenis constringendi essent.

Oratio.

Ad JESUM Christum pro Salute consequenda.

CHriste JESU Servator mi, qui infinitæ misericordix tuæ excessu factus es Advocatus meus apud Patrem cælestem, quid aliud ego iustius à te petere possum, quàm rogare te ut defendas causam tuam? *Judica causam tuam.* Causa reuera mea est, quia agitur de æterna mea salute: sed tua etiam est, quia agitur de gloria tua: tunc enim plenè Servator meus es, quando re ipsa salus mihi obtingit. *Ipsè erit Salvator meus. Job. 13. v. 16.* Fuit enim vero excessus miserationis infinitæ, impendio sanguinis tui liberâsse me de profundo, in quod me præcipitârunt peccata mea: quid tamen mihi proderit, si ego elapsus manibus tuis in eandem abyssum præceps ruam? *Qua utilitas in sanguine tuo, dum descendo in corruptionem?* Penes te facultas

cultas est facienda ne peream, cum in divinis manibus tuis positæ sint fortes meæ: *In manibus tuis fortes meæ.* Si proinde claudere vis supplicibus precibus meis aures tuas, necesse erit, ut pro me mutes amabilissimum illud nomen JESU, spei ac dulcedinis plenissimum; necesse erit, delere pro me promissiones illas, quibus spondidisti, quod velis esse vita mea. Age igitur, JESU esto mihi JESUS & salva me; plus mihi promeritus es boni morte ac cruciatibus tuis, quam ego sim meritis mali iniquitatibus meis: æquum proinde non est, ut plus valeat debitum meum ad me condemnandum, quam solutio tam copiosa & abundans ad me salvandum. Igitur amabilissime Redemptor mi, monstra Patri tuo vulnera tua, quæ eum in finem retinisti in corpore tuo glorioso: roga pro me illam misericordiam, quæ tibi omni jure debetur, ut tuis meritis locupletatus veniam ad gaudendum tecum in æternum fructu laborum tuorum.

Amen.

Consideratio V.

Pro die Jovis.

Vermis Conscientiæ.

Memoria oblectamentorum præteritorum.

Considera, quod sicut in cadaveribus ex putredine nascuntur vermes, ita ex corruptione peccati nascatur in Damnatis remorsus quidam perpetuus, qui vocatur